

શ્રી ગણેશાય નમઃ

ગુરુ ગોવીંદજીનું જીવનચરિત્ર.

હું સુંથરામપુર જિલ્લામાં નટવા ગામે રહેતો હતો. મારા ધંધે
ગીવાડીનો હતો. ઇશ્વરે મને ધનદોલત સર્વ આપ્યું હતું. મારા
મા મારી સ્ત્રી તથા બે છોકરાઓ હતા. મારા મોટા છોકરાનું નામ
દાસ અને નાના છોકરાનું નામ અમરદાસ છે.

એક દીવસે એક વટેમાર્ગી મારા ઘર આગળ આવીને બેઠો.
શા દરવાજે આવેલા માણસને કંઈ જોઈએ છે કે નહીં એ પુછવુંજ
હોયે. મારી શરજ અદા કરવા માટે તે વટેમાર્ગીને પુછ્યું કે તમે
આ દગો. માટે મારા જોવા એક ખેડતને ત્યાં પધારી જાઓ. તેમને

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
૨. દિવાદ
(૪)
ગુજરાતી કૌંપીરાઈટ-સંગ્રહ

મેં મારા ઘરમાં લઈ જઈ જમાડ્યા પછી પુછ્યું કે હવે તમારે કંઈ જોઈએ છીએ, ત્યારે તેમણે ગાંજો માંગ્યો. આજકાલના પહેલાં જંગલી તેમજ બેતીવર્ગના લોકો ભાંગ ગાંજો પીતા હતા અને હાલ પણ પીએ છે. ત્યારબાદ તેમણે મને પુછ્યું કે હવે શું આપે છે ત્યારે મેં કહ્યું કે હું તમને કોઈ પણ ચીજ આપું તેના બદલામાં તમો મને શું આપશો ? ત્યારે તેમણે જવાબ આપ્યો કે હું તને એક સવાલ આપું છું કે જે સવાલથી તું દુનીયામાં સારી નામના કહાડીશ. સવાલ શું ચીજ છે તે એ કે ખુદા એકજ છે, ખુદા મેળવવા માટે એક રસ્તો “સલ” સાચું બોલો. બલે તારા પર ગમે તેવું સડું આવે તોપણ સત્યનો કેડો છોડીશ નહિ. દરેક માણસ જીવજંતુ પર દયા કરવી. જીહું બોલવું એ મોટું પાપ છે. મહાત્મા તુલસીદાસજીનું એક દોહરો છે કે—

દયા ધર્મકો મુલ હૈ પાપ મુલ અબિમાન

તુલસી દયા ન છોડીએ જખલગ ધટમે પ્રાણ

સવાલ શું ચીજ છે તે હું સમજ્યો. ત્યારબાદ મારી જીને પુછ્યું કે અગર આ વડેમાર્ગ આપણી દોલત માંગે તો આપી દેવી. એક વખત બોલેલું પાળવું અરે જન માંગે તો આપી દઈશ. મારી જીએ તેમજ છોકરાએ પણ કહ્યું કે બલે એ જે માંગે તે આપી દેજો. ત્યારબાદ મેં બહાર આવી જોયું તો તે

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમક ૧૨૭૭૦ વર્ગક

પુસ્તકનું નામ ગુરૂ ગોવિંદગુણ ગુપ્તમણિ

વિષય ૮૨૫૦ ગોવિંદ

(૫)

વટેમાર્ગ પાસે એક સ્ત્રી તથા છોકરા એકેલા જોયા. તે
 શોકેનો બંદાબસ્ત કરી. મેં તેમને કહ્યું કે તમે જો ખરા સાધુ
 હાય તો માફ જીવનસરા કરાવી આપો. જીવનસરા શું ચાજ છે તે
 હું જાણું છું. તેમણે જવાબ આપ્યો કે જો તારે જીવન સુધારવાનો
 વિચાર હોય તો પહેલો તું તારા ચામડાની કાચળીમાની સડક સાફ
 કરે તો બની શકે. મેં પુછ્યું કે એ કઈ સડક ? તારે તેમણે કહ્યું
 કે તારી કાયા. તારું જો બહુ ચાહતો હોય તારા ખરા અંતઃકરણથી
 એમ માનજે કે ખુદા એક છે. તારે મેં કહ્યું કે બાપજી મારી કાયા
 તો હું જ્યારથી પેદા થયો ત્યારથીજ સાફ છે. પણ દુનીયાની જન્મ-
 જમાં કસાઈ મયો છું. ત્યાર બાદ મને જીવન સમાધી કેવી રીતે
 ચઢાવવી તે સીખવાડ્યું. મેં ત્યાર બાદ જીવન સમાધી ચઢાવી, માફ
 યુજરાન, ખેતીવાડી કરી ચલાવતો હતો. તે અરસામાં સુંથરામપુરના
 રાજા સાહેબને ખબર પડી કે વણજરા કામમાં ગુરૂ ગોવિંદજી કરીને
 છે તે જીવન સમાધી ચઢાવે છે. તે બંધ કરવા માટે રાજા સાહેબે
 એક ઘોડેસવાર મોકલ્યો અને સમાધી બંધ કરવાનું કહી ચાલ્યો
 મયો. પણ મેં તે હુકમને માન ન આપી સમાધી ચઢાવવાની ચાલ
 રાખી. સમાધી પુરી થયા બાદ મેં સાત નીસાન તથા સાત ધુણી
 ત્યાં આગળ ઉભી કરી ત્યાર બાદ તે વટેમાર્ગે મને ઉપદેશ આપ્યો
 કે જો તારે દુનીયામાં તેમજ ખુદાના દરબારમાં મુક્તી મેળવી હોય
 તો મારા ઉપદેશ પ્રમાણે ચાલજે. મેં જવાબ આપ્યો કે જ્યાં સુધી

(૬)

મારામા જન છે ત્યા સુધી હું તે પ્રમાણે વર્તીશ. તેમણે ઉપદેશ આપતા કહ્યું કે તું કોઈ દીવસ ખોટું કામ કરીશ નહિ. ખોટાં કામ તે એ કે “ ચોરી ” “ માસાહાર ” તથા જીવું ખોલવું નહિ. ચોથું લુચ્ચાઈ, પાચમું દારૂ, આટલા કામો તારે કરવા નહિ, તેમજ કોઈ માણસ આવા કૃત્યો કરતો હોય તો તેને ઉપદેશ આપી સારા માર્ગે દોરવો. તેમના કહેવા પ્રમાણે મેં ઉપદેશ આપવાનું કામ ચાલુ કર્યું. પહેલા ભીલ લોકો કે જે લોકો એટલા બધા જંગલી હતા કે ન પુછો વાત. તે લોકોને દારૂ પીવા માસખાવું. ચોરી કરવી. હરામખોરી કરવી એ ધંધા હતા. તે લોકોને મેં સમજાવી જંગલી પણામાથી જરા સમજતા બનાવ્યા. તે લોકોને ઉપદેશ આપી સુધાર્યા આ લોકોને સુધારવા માટે મારા કેટલા રૂપીઆ ખર્ચ થયા હશે તેનું મને જરા પણ ભાન નથી. મેં ખેતી, મજૂરી કરી જેટલા પૈસા ભેગા કર્યા હતા તેમાથી સર્વ ખર્ચ કરતો હતો પણ ધન્યર કૃપાથી તે ભગ્નમાથી પૈસા એકઠા થતા નહોતા. સાર જાદ હું મારી જન્મભુમિ “ જાણીઆ ” નામના ડુંગર કે જે ડુંગરપુરના તાબામા હતું ત્યા ગયો. જાણી નામના ડુંગરપર મેં મારો સુકામ જમાવ્યો. ત્યા ઘુણી તથા નીશાન પણ ચઢાવી અને ત્યાં ઉપદેશ આપવાનું શરૂ કર્યું એ ડુંગરની પાસે એક નાનું ગામડું હતું કે જેનું નામ ગંગા વેડસર હતું. તે ગામના જાગીરદાર સાહેબને ખબર પડવાથી મારી પાસે ઉપદેશ સાંભળવા આવ્યા, મેં મારો

(૭)

ઉપદેશ કે જે ઉપદેશ પ્રમાણે વર્તવાથી દુનીઆમાં નામના કાઢી
શકાય તે સંભળાવ્યું. મારો ઉપદેશ સાંભળવા માટે વાણીઆ બ્રાહ્મ-
ણ તેમજ બીજી જાતના લોકો આવતા હતા. મારો ઉપદેશ સાંભળે
હતો તે કારણથી તે સર્વ લોકોએ પુનઃમ તથા બીજને દીવસે મેળો
બરવાનું શરૂ કર્યું. ત્યાર બાદ હું ઇડરના રાજ્યમાં ગયો ત્યાં પણ
મેં ઉપદેશ આપવાનું ચાલુ રાખ્યું. ત્યાં પણ વાણીઆ, ભીલ પાટી-
દાર તેમજ બીજી જાતો આવતી. વાણીયાભાઈઓ જ્યાં સુધી મારો
ઉપદેશ સાંભળે ત્યાં સુધી ધણાજ શાણા તેમજ દયા-
વાળા છે એમ જણાતા પણ તે ક્યાં સુધી કે શેઠની શીખામણ
જાંપા સુધી ” બસ ત્યાર બાદ તે લોકો સાંભળી ચાલી જતા આ
પ્રમાણે ઇશ્વરનું ભજન કરી મારો દીવસો પસાર કરતો હતો. ત્યાર
બાદ માનધર ગામમાં ખચર પડી કે ગુરૂ ગોવિંદજી ઇડર રાજ્યમાં
છે. તે ગામમાંથી બધા પંચમાંથી પંચમરી મારી પાસે આવ્યા
અને કહ્યું કે ગુરૂજી આપ અમારા ગામે ચાલો. ત્યાં અમેને ઉપદેશ
આપી તમારા ભક્ત બનાવો આપના ઉપદેશથી અમે સુધરીશું અને
સત્ય શું ચીજ છે તે જાણીશું. મેં તે લોકોને હા કહી અને સાથી
હું માનધર આવ્યો. માનધરના હુંગર ઉપર મેં મારી ડુંભી કરી
તથા સાત નીશાન ચાઢાવ્યાં અને તેનું નામ ગુરૂ નાનકશાહ
આપ્યું. મારો ઉપદેશ સાંભળવા તે હુંગર પર ઘણા ભીલ લોકો
આવતા હતાં. એક દીવસે તે હુંગર પર ૧૧ લાખ માણસો મારો

(૮)

ઉપદેશ સાંભળવા ભેગા થયા તે વખતે પુનઃ ધીરા તથા ખાંન
કેટવાક આગેવાનોએ મને બલામણુ કરી કે ગુરુજી આજે માણુસો
ઘણા ભેગા થયા છે, માટે આપ અમેને ઉપદેશ આપો અને તમારા
ભક્ત બનાવો. મેં જોયું કે માણુસો ઘણા છે. અને વધારે વસ્તી બીલ
લોકોની છે, માટે જો ઉપદેશ આપીશ તો કંઈ સારા રસ્તે દોરારો અને
તેમનું ભવીષ્ય સુધરશે. મારા કહેવાથી તે લોકોના માથા મુંઝાઈ ગયા
અને પછી ભક્ત બનાવ્યા. ત્યાર બાદ મેં ઉપદેશ આપ્યો કે તમારે
જીવું બોલવું નહિં. દારૂ પીવું નહિં, ચોરી કરવી નહિં, લુચ્ચાઈ
કરવી નહિં, તથા ઈશ્વર એકજ છે. એમ માનવું. ઉપરના ઉપદેશ
પ્રમાણે ચાલશે તો તમોને તેનું ફીક પરીણામ આવશે. તમો સુધરશે
મારા ઉપદેશથી બીલ લોકો કંઈ સમજ્યા પહેલા પંચમહાલ જીલ્લામાં
દાહોદ, અલોદ તાલુકામાં હદ ઉપરાંત ચોરી થતી હતી અત્યારે
તેમાંથી કોઈક વખત કોઈ ચોરી કરે છે. પહેલાં બીલ
લોકોમાં ધંધો ચોરીનો હતો. હાલ કંઈ ટેકાણે આવ્યા છે આ
ઉપદેશનો ફળ મને શું મળ્યો ? મારા પર આદત નાખી
મારી સત્યતાની કસોટી ઈશ્વર લેતો હતો એક દીવસે
પુનઃ ધીરા કે જે માણુસ સર્વ બીલ ભક્તનો આગેવાન હતો તે
તે પોતાના ઘેરથી મારી પાસે આવતો હતો, તે માણુસે આવતાં
આવતાં સુથરામપુર તાળાના ગઠરા ગામના ફોજદાર સાહેબને મારી

(૯)

નાખ્યા. પહેલા કંઈ ફાજદાર સાહેબને તથા આ માણસને કોઈ જાતની ચક્રચક્ર જામેલી હોવાથી તેમને મારી નાંખ્યા. જેલ તોડી નાંખી અને ત્યાંના હવાલદારને ઘણોજ માર મારી બાંધી ડુંગર પર લઈ આવ્યા. મને બીજે દિવસે ખબર પડવાથી તે હવાલદારને છોડી મુક્યો તથા જે માણસ કે જેણે આવું ખરાબ કામ કરેલું તેને કાઢી મુક્યો મારો ખાસ હેતુ એ કે કોઈ પણ જાતના જીવજંતુને મારવા નહિ તે માણસને કહેવા છતાં આવું ખુન કર્યું. તે મને ઠીક ન લાગ્યું. અને તેને કાઢી મુક્યા. હુંક મુદતમાં સુથરામપુર ગામમાં એવી અફવા ઉડી કે ગુરૂ ગોવીંદ રાજ્ય લેવા માગે છે. અને મુથરામપુરના રાજ્યનો ખજાનો છૂટી જવાનો છે. જુઓ મારો ઉપદેશ કેવો અને કોઈ લુચ્ચાની અફવાએ કેવું બીધણુ રૂપ લીધું? એકદમ ઠાકેર સાહેબે ગોધરા તથા અમદાવાદ કમીશનર સાહેબને તથા ખરોડા તથા બારીયા રાજ્યમાં તાર કર્યો કે એકદમ લશ્કર લઈને આવો. મારા ગામ બહાર ૧૧ લાખ લુટાર ભેગા થયા છે. અને મારું રાજ્ય લુટવા માગે છે. આ તારો પહોંચતાંજ સર્વ જગ્યાઓથી લશ્કર આવી લાગ્યું અને અમારો ડુંગર ઘેરી લીધો. અમારા ડુંગરની ચારે બાજુએ મસીનગન ગોઠવી દીધી તથા ફાયરનો ઓડર મલતાંજ ગોળીઓ એક વરસાદની માફક આવી. નિર્દોષ માણસો પર પડવા લાગી. ત્યાં કોને ખબર હતી કે શું વાત છે, ખરેખર મારા તરફના માણસો ઘણા હતા. અને દુરથી એમજ માલમ

(૧૦)

પડતું કે કોઇ લુચ્ચા લોકો ભેગા થાય છે અને મારા ધણા માણસો માર્યા ગયા. અને મને કેદ કર્યો, અને ત્યાંથી એકદમ અમદાવાદ સેન્ટ્રલ જેલમા લઈ ગયા. ત્યાં અઠી મહીના સુધી કાચી જેલમા રાખ્યો ત્યાર બાદ મારો કેસ સુથરામપુર એક તલાવ પર એક સરકાર તરફથી કમીટી નીમાઇ હતી તેમની પાસે ચાલ્યો. જે માણસો ફાજદાર સાહેબને મારી નાખ્યો હતા તે માણસને જ્યારે સરકારે પુછ્યું કે કેમ તેં ફાજદાર સાહેબને માર્યા ? ત્યારે તેણે જવાબ આપ્યો કે આ ગુરુ ગોવીંદે મને ગાંજો પીવાડેલો અને મેં સાહેબને મારી નાખ્યા. મારા પર જૂઠાં કેસ થયો. તેના સાક્ષી બોલાવ્યા તે બધા જુઠા હતા તેમને જ્યારે વકીલે પુછ્યું કે આ માણસે ગાંજો પીધો હતો ત્યાર બાદ ગાડો થયો હતો કેમ ? ત્યારે જવાબ આપ્યો કે હા ગુરુએ ગાંજો પીવાડ્યો અને એ ગાડો થયો. મારા પર ગુન્હો સાબીત થયો એકજ લુલથી હજારોના જન ગયા. અને મને શાસીની સજા થઇ. જ્યારે ફાસીનું નામ સાંભળ્યું ત્યારે હું રડી પડ્યો અરે ધણા હીમતવાન બહાદુર માણસો મોતનું નામ સાંભળી કંપી જાય છે. ત્યારે મારા જેવા નીર્બળ માણસને કેવું થયું હશે. મારા પર ૧૨૧ મી કલમ તથા ૩૦૨ મી કલમ લાગુ પાડી. મારા છેલ્લા કેસના દીવસે પાંચ સોલ્ડીસીટરો આવેલા હતા. તે મારા બચાવ અર્થે તેમના બચાવથી તથા સુથરામપુરના ઠાકોર સાહેબની સ્ત્રીની બલામણ્યથી ઠાકોર સાહેબે મારી ફાંસીની સજા

માફ કરી કારણકે ગુનહો એમના રાજ્યમા બનેલો હોવાથી કાસીની સળ માફ કરી ૨૦ વર્ષની જન્મદેશકાલની સળ કરી. સાર બાદ સુથરામપુર ન રાખતા મને બ્રીટીશ સરકારને સોંપી દીધો. એટલે મને અમદાવાદ સેન્ટ્રલ જેલમાં લઈ ગયા. સાર બાદ મેં એક અપીલ ઉપલી કોર્ટમાં કરી એટલે ૨૦ વર્ષને બદલે ૧૦ વર્ષની સળ કાયમ રહી. સાર બાદ અંગ્રેજ સરકારને તથા જરમન રાજ્યને સુલેહ થઈ અને તે શુભ પ્રસંગે સર્વ કેદીઓને છોડી મુકવામાં આવ્યા. તેમાં હું પણ છુટ્યો. સાર બાદ કમીશનર સાહેબે સુથરામપુરના ઠાકોર સાહેબને લખી જણાવવું કે આ શુભ પ્રસંગે ગુર ગોવીંદને છોડી મુક્યા છે. સારે જવાબમાં લખી જણાવ્યું કે મહેરબાની કરી એને એવો હુકમ આપો કે મારા રાજ્યમાં આવે નહિં. સાર બાદ મને સરકાર તરફથી હુકમ આપવામાં આવ્યો કે તમારે દસ વરસ સુધી સુથરામપુર, વાંસવાડા હુંગરપુર તથા કુશલધના રાજ્યમાં જવું નહિં. અને જો તમે જશો તો સરકારના ગુનહેગાર થશો. અમદાવાદથી છુટો થઈ હું ઇંદર રાજ્યમાં આવ્યો, અને ત્યાં ખેતીવાડી કરી ગુજરાન ચલાવવા લાગ્યો. તે અરસામાં હોમરલવાળાનું ઘણું જોર હતું. ગાંધીજી તરફથી સ્વરાજપક્ષના વોલીન્ટીઅર મી. સુખદેવ વિધનાથ મને ત્યાંથી દાહોદ લઈ જવા આવ્યા દાહોદમાં તે વખતે પરીષદ હતું. મારા ત્યાં જવાથી મારા બીલ ભકતો ઘણા આવશે અને કંઈ બાપણ સાંભળી સુધરશે એવા વિચારથી મને

(૧૨)

બોલાવા આવ્યા. મને બોલાવા આવ્યા હો એ તો હીક પણ
તમોએ કલેક્ટર સાહેબની પરવાનગી લીધી છે. ત્યારે મી. સુખદેવે
એક કાગળ બતલાવી કહ્યું કે હા હું પરવાનગી લાવ્યો છું. હું
અબણ માણસ એમ સમજ્યો કે કલેક્ટર સાહેબની પરવાનગી
લાવ્યો છું તેમની સાથે હું દાહોદ આવ્યો. ત્યાં આવ્યો છું એવી
ખબર ફાજદાર સાહેબને પડી એટલે ગોધરાથી પોલીસ સુપરીટેન્ડન્ટ
સાહેબ દાહોદ આવ્યા. અને જ્યાં મારે મુકામ હતો ત્યાં રાતના
૧૨ વાગે ઘર ઘેરું ત્યાર બાદ મને બહાર આવવાનું કહ્યું, હું બહાર
આવ્યો કે સાહેબે કહ્યું કે તમો કલેક્ટર સાહેબની પરવાનગી વીના
કેમ આવ્યા અને આવીને સ્વરાજ્ય પક્ષમાં મળ્યા હો માટે તમોને
કેદ કરીએ છીએ. રાત્રે મેલમા મને ગોધરે લાવ્યા. અને મહેરમાન
કલેક્ટર સાહેબ પાસે લઇ ગયા. ત્યાંથી જવાબ આપ્યો કે તમે
અમારી રજા વીના દાહોદ આવ્યા અને બીજું સ્વરાજ્ય પક્ષમાં
બળ્યા માટે તમો તમારી ત્રણ વરસની સજા પુરી કરો. એટલે
મળવાજ મને રાત્રેજ અમદાવાદ લઇ ગયા. અને ત્યાં સેન્ટ્રલ જેલમાં
કેદી થયો ત્યાં સુખ દુઃખમા દીવસો પુરા કર્યા મેં દાહોદમાં બીલ
સેવા મંડળમાં બે મહિના કામ કર્યું. ત્યાં આગળ મારા બીલ
બકતો ઘણા આવતા હોવાથી ત્યાના પ્રમુખ મી. દક્કર સાહેબને
વિચાર થયો કે ગુરુ ગોવિંદ અહિંઆ રહે છે અને વખતોવખત

(૧૩)

એમના બીલ ભકતો અહિં આવે છે. કદાચ એ લોકો તોશન કરે તો અમારે ભોગવવું પડશે. આમ વિચાર આવ્યાથી તેમણે 'મને કહ્યું કે ગુરૂજી તમો હવે બીજો મામ જવ. તમારો સહવાસ અમોને ઠીક લાગતો નથી. મેં જાલોદ ગામે જવાનું નક્કી કર્યું. ત્યાં એક ધર ભાડનું રાખી સર્વને ઉપદેશ આપતો હતો, એક વખતે મેં ઠંકર પાસે ફક્ત ૧૦૦ રૂ. માગ્યાં. કે ઠંકર આપા મને ૧૦૦ રૂ. ની જરૂરત છે માટે તમો મને લઈ આપો હું તમારા પૈસા આપી દઈશ. ત્યારે જવાબ આપ્યો કે મારી પાસે કંઈ જમાં નથી. કે જેથી કરી તમોને આપું. કૃપા કરી હવે તમો ચાલ્યા જવો તમારું અમારા બીલસેવા મંડળમાં કંઈ કામ નથી. મારા બીલ ભકતો તો એવું તો માગતાજ હતા કે ક્યારે ગુરૂજી અહિંથી ચાલે, મેં જાલોદ છોડી કંબોઈ ગામે ગયો અને ત્યાં ઝુંપડું બાંધી ખેતીનો ધંધો કરી ગુજરાન ચલાવ્યા કરતો હતો. જ્યારે હું બીલ સેવામંડળમાં કામ કરતો હતો ત્યારે મી. સુખદેવે પાણી મુકાવ્યું હતું કે હું કેાઇ દીવસ ગાંજે પીછશ નહિ, તેજ માણસે મને એક દીવસે ગાંજે બરી લાવી મારી આગળ ધરી પરાણે ગાંજે પીવાડ્યો. મેં મારી પ્રતિજ્ઞા તોડી. ઇશ્વરે તેનો બદલો એ આપ્યો કે મારો પગ પાડ્યો. મને એના દુઃખથી એટલી પણ શુદ્ધી નહોતી રહેતી કે દીવસ છે કે રાત. જ્યારે મને જરા આરામ થયો ત્યારે હું ઇદોર હોસ્પીટલમાં ગયો ત્યાં મારા પાંચસો રૂપીઆ ખર્ચ થયા પણ કંઈ સારું ન કર્યું. આખરે થાકી હું દાહોદ

(૧૪)

હોસ્પીટલમાં આવ્યો ત્યાં ઇશ્વર કૃપાથી મારી ઘણીજ સેવા ચાકરી
થઈ. હોસ્પીટલમાં જે પૈસા આપે તેનો ભાવ પુછતા અને અહીંયા મફત
ગરીબોની પ્રત્યે કામ ચાલે. ધન્ય છે એવા માણસોને કે જે મફત
ગરીબોને મદદ કરે. ધીકાર છે તે લોકોને કે જે ગરીબોને લુટી ચૂસી
પાયમાલ કરે છે. મારો પગ હવે ફીક થઈ ગયો છે. હું હવે લીમડીની
પાસે ગામડામાં રહી ભગવાનનું ભજન કરું છું. બાપ્તિસ્મા, એક વખત
બોલ્યા તેજ પ્રમાણે ચાલવું, સાચું બોલવું એ ખુદાને વહાલું છે.
બાપ્તિસ્મા સત્ય બોલો અને પાપ કમ કરો.

